

כל הבשר פרק שמיני חולין

ע א מ"י פ"ג מלכות
ל"ז הלכה ד סג
עשין פו טע"ט א"ח ס"י
די טע"ג ג [ונכ"ח אלפס]
הלכות ל"ז ט"ז דף ע"ח :

עא ב מ"י פ"ה מהל'
ממירס הל' טו :

עב ג מ"י פ"ו מהל'
מלכות אסורות
הל' ז ו"י גמ"ח וכו'
שה"ח סג ל"און ק"ו
טע"ט י"ד ס"י עג
טע"ף ה :

[קדושין לא.]

גליון הש"ס
גמ' מ"ג למיסר נפשה .
כעין זה לעיל דף
יב ט"ב : רש"י ד"ה
כפוחו וכו' הכל מזה
עשה . ע"י כר"ם פ"ח
תרו י"ח פסק כ' :
ת"ח ד"ה ט"ז וכו'
דכ"ס מברכות . ע"י
בבב"ס אש"י פ"ג
דטובה ס"י ל' :

[מ"י טע"ב כ"ח רש"י
שלאנו ע"ס כ"ח ד"ה
ואינה וכו']

[צ"ל כפרין]

צ"ל עמלא

[וע"פ חו"ס ב"מ קיד:
ד"ה ג"ג]

[צ"ל אמי]

מלית שאולה פטורה כל שלשים יום כו' . מדאורייתא פטורה
לשולם דקראמר בראשית הגז (לקמן דף ק"ג) כסופך ולא
של אחרים אלא לפי שגראית כשלו
והיך דלין דרך לשאל יותר משלשים
שאלה שלשים יום כמו הלוואה דאמרין
במכות (דף נ"ג:) המלוה את חבירו סתם
אין רשאי לחובצו פחות משלשים יום
וגראה דלין רחיה מזה דה"ל אמרינן
בהכללת (מנחות דף מד.) השוכר בית
בחולה לארץ כל שלשים יום פטור
מן המזוזה אע"פ דסתם שכירות לא
היא שלשים יום ולענין זכרה נראה
שאין לצרף על השאלה אע"פ שאומר
ר"ת ש"נשים מזכרות אסוכה אע"פ
דפטורות דהוי אינה מלווה ועושה
מלאכה כו' ר"ב יוסף דאלמך מאן
דלמך לו הלכה כר"ב יהודה דלמך
סומא פטור מן המזוזה עבדנא יומא
עבא לרבנן ואם לא היה יכול לצרף
כל הזכרות לא היה שמה בזכר מ"מ
לא דמי לטלית שאולה דהתם ארס
אחר היה חייב שאינו סומא או שאינה
אשה אבל הכל כן ארס פטור כשאינו
שלו ולעפ"י המבדל לא הפסיד וי"מ
דלם היא של כלאים כגון סתלת
דאסורה כיון דפטורה מדאורייתא
ואומר ר"ת דלין לחוס מדאמרין
בריש התכלת (מנחות דף מ"ז)
בטלית פטורה ומסיק כגון שהטיל
ל"ז כבד ולא בעי למימר כגון שארץ

מלית שאולה כל שלשים יום פטורה מן
הציצית אדהכי ואיתיה להתוא גברא דלא
הוה מוקר אבוה ואמיה בפתוריה אמר
להו שבקודו דתניא כל מצות עשה שמחן
שברה בצרה אין בית דין שלמטה מוזהרין
עליה אמר ליה חיוניא לך דחריפת טובא אמר
ל"ה אי הוית באתריה דרב יהודה אחוינא
לך דורפאי אמר ליה אבוי לרב ספרא כי
סלקת להתם בעי מינייהו כבדא מה אתון
ביה כי סליק אשכחיה לרב זריקא אמר
ליה אנא שלקי ליה לרבי אמי ואבל כי
אתא לגביה אמר ליה למיסר נפשה לא
קא מיבעיא לי כי קמבעיא לי למיסר חבירתה
מ"ש למיסר נפשה דלא מיבעיא לך דתנן
אינה נאסרת למיסר חבירתה נמי לא
תבעי לך דתנן *הבכר נאסרת ואינה
נאסרת מפני שהיא פולשת ואינה בולעת
אמר ליה דילמא התם בכבדא דאיסורא
וכמוש

דהא הך משנה גופה תנן בה דאוסרת וכסדר זרעים היא :
אמר ליה דלמא הוה **כבדא** דאיסורא . כגון דטרפה :
ומשום

דהא הך משנה גופה תנן בה דאוסרת וכסדר זרעים היא :
אמר ליה דלמא הוה **כבדא** דאיסורא . כגון דטרפה :
ומשום
דלא הוה פטורה משום תעשה ולא מן העשוי דלם כן
קמ"ל כל טלית דאשתיי בה כלאים דהיינו בחלת מעשר
בין ביום בין בלילה ולגמרי שרף ביה כלאים והא
בקונטרס *שמו יתכסה בה בלילה אלא גזירה משום
ממ"ן הקשה לו דלמך בר"ש ערכין (דף נ"ג) הכל
הואל ואשתיי כלאים גביהו לא ליחייבו קמ"ל נהי
ענין ואומר ר"ת דהתם נמי אישתיי בכל ענין אפילו
ליהנות בהם או לא ת"ס לא היו ישינים בבגדי
במדינה לאור פירוש משום איסור הקדש ובמקדש
עבודה עבודת בגדים שובבים בשעת עבודה
אלא דרך לבישה דבעי למידק התם דניחט ליהנות
תחת ראשיהם אלא אימא כנגד ראשיהם וה"ל
זה בטלית שאולה היה אסור להניחו תחתיו ומיהו
לבישת ללורך עבודה : **כ"ה** מלות עשה שמחן
הזה יברכך וגו' (דברים טו) ואמרין בפ"ק דב"ב
ר"ח דאכפיה היינו בדברים כדאשכחן פ' נערה בכחובות
כבדא מה אתון ביה . אומר ר"ת דכולה הך שמעתי
כבדי בשעל ידי מליחה יאל כהרם סך נוהגין העולם
פ"י בה"ג דהוי כשיעור ל"ייה משום דמליחה הרי
מיבעיא ליה אי שרי לבשל עם בשר דשמו דם הכבד
דכריתות (דף ד') חד לרם האזכרים ולכן אמרינן
הכבד דם הוא וברייה רחמנא כראמר לעיל (דף ק"ג)
משום דכולו דם הוא כדפירשתי מלמא חשיב *פרק
האזכרים הרי אלו בלא תעשה אלא מדרבנן מצביא
לפי שאר דם כי הוי דגוזרין בדם מהלבי שתיס
פשיטא דאסור ועל ידי מליחה הוא דמצביא ליה
קלת דקאמר בסמוך למיסר חבירתה נמי לא תבעי
דמשמע ליה דמייירי אחר מליחה כמו שדרך לבשל
ר"ת לריך לומר דודע היה שלא נמלחה הכבד והא
ש"ל כי הריאה והלב שהיו עם הכבד נמלחו ואין
שלתון נמלחו אלא ללכבד לא מהני מליחה אלא
*למטול שומנא בעלמא הוא ומייחיה מדשמואל דטעדי
כבדא נמי שאר ח"כ התם קאי חקריעה שתי וערב
שלם עבדי ליה ורב אלפס כתב שמנהג בכל ישראל
הכבד אוסרת ואינה נאסרת מפני שהיא כו' . משנה
הביא לו ההשנה כמו שפוצה לבסוף דבסתמא גם
בפרק חולין (שבת דף ק"ח) גבי עהידה תורה
שחתער תחלה יש לומר דגם בתחלה היה יודע
כמושלם דפליגי בה תנאי בסמוך והיה מסופק
אבי דלמיסר נפשה לא קמבעיא ליה דלינה נאסרת
לי למה אין פשוט לך מתוך ארחה משנה עלמה
שחתה למד ממנה שאינה נאסרת אפילו בשליקה
אסרת חבירתה :

כפוחו . על העמוד להקרותו כדתיא (מנחות דף טו.)
דלרבעים וכו' לא בזמנא לא תעשה שכבר נעשית
מלת עשה שלפניו ואינו רוצה לקיימה כגון
אומרין לו עשה סוכה ואינו עושה עשה מוכן
אחרו עד שתלא נפשו :
שמחן שכרה בצדה . למען יאריסון
ימך (שמות כ) לך פירש מתן שכרה
לומר אם לא תקיימנה זה עשאו שלא
תטול שכר זה : **כבדא מה אתון נוהגין**
כו . מותר לבשל בקדרה או אסור
מפני שפולט דם ואע"פ שקולו דם
אפ"ה לאחר שפירש ויאל הרי הוא דם
ואסור : כי סליק . רב ספרא : **אשכמיה**
לרבי זריקא . ובעל מנייה : אמר ליה .
ר' זריקא : **אנא שלקי לר' אמי ואכל** .
בשלי לו הכבד ואכלו : כי אהא . רב
ספרא : **לגביס** . דלכ"י סיפר לו מה
שמענו : **א"ל** . אב"י : **למיסר נפשה** .
שיהא דם הגפלט ממנה חוזר לחוכה
ואוסרת : **לא מיבעיא לי** . דפשיטא לי
דכיון דמלווה היא לפטול ולהוליא כל
שעה לא בלעגה : **כי קמבעיא לי למיסר**
חבירתה . אם דם היואל ממנה אסור
בשר אחר המתכשל עמו : דתנן
הכבד [אוסרת] ואינה נאסרת .
כלומר מדפשוט לך בדידה דשריא
אלמא שמיטא לך הא מחני' אם כן
למיסר נמי חבירתה לא תבעי לך

דהא הך משנה גופה תנן בה דאוסרת וכסדר זרעים היא :
אמר ליה דלמא הוה **כבדא** דאיסורא . כגון דטרפה :
ומשום
דלא הוה פטורה משום תעשה ולא מן העשוי דלם כן
קמ"ל כל טלית דאשתיי בה כלאים דהיינו בחלת מעשר
בין ביום בין בלילה ולגמרי שרף ביה כלאים והא
בקונטרס *שמו יתכסה בה בלילה אלא גזירה משום
ממ"ן הקשה לו דלמך בר"ש ערכין (דף נ"ג) הכל
הואל ואשתיי כלאים גביהו לא ליחייבו קמ"ל נהי
ענין ואומר ר"ת דהתם נמי אישתיי בכל ענין אפילו
ליהנות בהם או לא ת"ס לא היו ישינים בבגדי
במדינה לאור פירוש משום איסור הקדש ובמקדש
עבודה עבודת בגדים שובבים בשעת עבודה
אלא דרך לבישה דבעי למידק התם דניחט ליהנות
תחת ראשיהם אלא אימא כנגד ראשיהם וה"ל
זה בטלית שאולה היה אסור להניחו תחתיו ומיהו
לבישת ללורך עבודה : **כ"ה** מלות עשה שמחן
הזה יברכך וגו' (דברים טו) ואמרין בפ"ק דב"ב
ר"ח דאכפיה היינו בדברים כדאשכחן פ' נערה בכחובות
כבדא מה אתון ביה . אומר ר"ת דכולה הך שמעתי
כבדי בשעל ידי מליחה יאל כהרם סך נוהגין העולם
פ"י בה"ג דהוי כשיעור ל"ייה משום דמליחה הרי
מיבעיא ליה אי שרי לבשל עם בשר דשמו דם הכבד
דכריתות (דף ד') חד לרם האזכרים ולכן אמרינן
הכבד דם הוא וברייה רחמנא כראמר לעיל (דף ק"ג)
משום דכולו דם הוא כדפירשתי מלמא חשיב *פרק
האזכרים הרי אלו בלא תעשה אלא מדרבנן מצביא
לפי שאר דם כי הוי דגוזרין בדם מהלבי שתיס
פשיטא דאסור ועל ידי מליחה הוא דמצביא ליה
קלת דקאמר בסמוך למיסר חבירתה נמי לא תבעי
דמשמע ליה דמייירי אחר מליחה כמו שדרך לבשל
ר"ת לריך לומר דודע היה שלא נמלחה הכבד והא
ש"ל כי הריאה והלב שהיו עם הכבד נמלחו ואין
שלתון נמלחו אלא ללכבד לא מהני מליחה אלא
*למטול שומנא בעלמא הוא ומייחיה מדשמואל דטעדי
כבדא נמי שאר ח"כ התם קאי חקריעה שתי וערב
שלם עבדי ליה ורב אלפס כתב שמנהג בכל ישראל
הכבד אוסרת ואינה נאסרת מפני שהיא כו' . משנה
הביא לו ההשנה כמו שפוצה לבסוף דבסתמא גם
בפרק חולין (שבת דף ק"ח) גבי עהידה תורה
שחתער תחלה יש לומר דגם בתחלה היה יודע
כמושלם דפליגי בה תנאי בסמוך והיה מסופק
אבי דלמיסר נפשה לא קמבעיא ליה דלינה נאסרת
לי למה אין פשוט לך מתוך ארחה משנה עלמה
שחתה למד ממנה שאינה נאסרת אפילו בשליקה
אסרת חבירתה :

דהא הך משנה גופה תנן בה דאוסרת וכסדר זרעים היא :
אמר ליה דלמא הוה **כבדא** דאיסורא . כגון דטרפה :
ומשום

דהא הך משנה גופה תנן בה דאוסרת וכסדר זרעים היא :
אמר ליה דלמא הוה **כבדא** דאיסורא . כגון דטרפה :
ומשום
דלא הוה פטורה משום תעשה ולא מן העשוי דלם כן
קמ"ל כל טלית דאשתיי בה כלאים דהיינו בחלת מעשר
בין ביום בין בלילה ולגמרי שרף ביה כלאים והא
בקונטרס *שמו יתכסה בה בלילה אלא גזירה משום
ממ"ן הקשה לו דלמך בר"ש ערכין (דף נ"ג) הכל
הואל ואשתיי כלאים גביהו לא ליחייבו קמ"ל נהי
ענין ואומר ר"ת דהתם נמי אישתיי בכל ענין אפילו
ליהנות בהם או לא ת"ס לא היו ישינים בבגדי
במדינה לאור פירוש משום איסור הקדש ובמקדש
עבודה עבודת בגדים שובבים בשעת עבודה
אלא דרך לבישה דבעי למידק התם דניחט ליהנות
תחת ראשיהם אלא אימא כנגד ראשיהם וה"ל
זה בטלית שאולה היה אסור להניחו תחתיו ומיהו
לבישת ללורך עבודה : **כ"ה** מלות עשה שמחן
הזה יברכך וגו' (דברים טו) ואמרין בפ"ק דב"ב
ר"ח דאכפיה היינו בדברים כדאשכחן פ' נערה בכחובות
כבדא מה אתון ביה . אומר ר"ת דכולה הך שמעתי
כבדי בשעל ידי מליחה יאל כהרם סך נוהגין העולם
פ"י בה"ג דהוי כשיעור ל"ייה משום דמליחה הרי
מיבעיא ליה אי שרי לבשל עם בשר דשמו דם הכבד
דכריתות (דף ד') חד לרם האזכרים ולכן אמרינן
הכבד דם הוא וברייה רחמנא כראמר לעיל (דף ק"ג)
משום דכולו דם הוא כדפירשתי מלמא חשיב *פרק
האזכרים הרי אלו בלא תעשה אלא מדרבנן מצביא
לפי שאר דם כי הוי דגוזרין בדם מהלבי שתיס
פשיטא דאסור ועל ידי מליחה הוא דמצביא ליה
קלת דקאמר בסמוך למיסר חבירתה נמי לא תבעי
דמשמע ליה דמייירי אחר מליחה כמו שדרך לבשל
ר"ת לריך לומר דודע היה שלא נמלחה הכבד והא
ש"ל כי הריאה והלב שהיו עם הכבד נמלחו ואין
שלתון נמלחו אלא ללכבד לא מהני מליחה אלא
*למטול שומנא בעלמא הוא ומייחיה מדשמואל דטעדי
כבדא נמי שאר ח"כ התם קאי חקריעה שתי וערב
שלם עבדי ליה ורב אלפס כתב שמנהג בכל ישראל
הכבד אוסרת ואינה נאסרת מפני שהיא כו' . משנה
הביא לו ההשנה כמו שפוצה לבסוף דבסתמא גם
בפרק חולין (שבת דף ק"ח) גבי עהידה תורה
שחתער תחלה יש לומר דגם בתחלה היה יודע
כמושלם דפליגי בה תנאי בסמוך והיה מסופק
אבי דלמיסר נפשה לא קמבעיא ליה דלינה נאסרת
לי למה אין פשוט לך מתוך ארחה משנה עלמה
שחתה למד ממנה שאינה נאסרת אפילו בשליקה
אסרת חבירתה :

דהא הך משנה גופה תנן בה דאוסרת וכסדר זרעים היא :
אמר ליה דלמא הוה **כבדא** דאיסורא . כגון דטרפה :
ומשום
דלא הוה פטורה משום תעשה ולא מן העשוי דלם כן
קמ"ל כל טלית דאשתיי בה כלאים דהיינו בחלת מעשר
בין ביום בין בלילה ולגמרי שרף ביה כלאים והא
בקונטרס *שמו יתכסה בה בלילה אלא גזירה משום
ממ"ן הקשה לו דלמך בר"ש ערכין (דף נ"ג) הכל
הואל ואשתיי כלאים גביהו לא ליחייבו קמ"ל נהי
ענין ואומר ר"ת דהתם נמי אישתיי בכל ענין אפילו
ליהנות בהם או לא ת"ס לא היו ישינים בבגדי
במדינה לאור פירוש משום איסור הקדש ובמקדש
עבודה עבודת בגדים שובבים בשעת עבודה
אלא דרך לבישה דבעי למידק התם דניחט ליהנות
תחת ראשיהם אלא אימא כנגד ראשיהם וה"ל
זה בטלית שאולה היה אסור להניחו תחתיו ומיהו
לבישת ללורך עבודה : **כ"ה** מלות עשה שמחן
הזה יברכך וגו' (דברים טו) ואמרין בפ"ק דב"ב
ר"ח דאכפיה היינו בדברים כדאשכחן פ' נערה בכחובות
כבדא מה אתון ביה . אומר ר"ת דכולה הך שמעתי
כבדי בשעל ידי מליחה יאל כהרם סך נוהגין העולם
פ"י בה"ג דהוי כשיעור ל"ייה משום דמליחה הרי
מיבעיא ליה אי שרי לבשל עם בשר דשמו דם הכבד
דכריתות (דף ד') חד לרם האזכרים ולכן אמרינן
הכבד דם הוא וברייה רחמנא כראמר לעיל (דף ק"ג)
משום דכולו דם הוא כדפירשתי מלמא חשיב *פרק
האזכרים הרי אלו בלא תעשה אלא מדרבנן מצביא
לפי שאר דם כי הוי דגוזרין בדם מהלבי שתיס
פשיטא דאסור ועל ידי מליחה הוא דמצביא ליה
קלת דקאמר בסמוך למיסר חבירתה נמי לא תבעי
דמשמע ליה דמייירי אחר מליחה כמו שדרך לבשל
ר"ת לריך לומר דודע היה שלא נמלחה הכבד והא
ש"ל כי הריאה והלב שהיו עם הכבד נמלחו ואין
שלתון נמלחו אלא ללכבד לא מהני מליחה אלא
*למטול שומנא בעלמא הוא ומייחיה מדשמואל דטעדי
כבדא נמי שאר ח"כ התם קאי חקריעה שתי וערב
שלם עבדי ליה ורב אלפס כתב שמנהג בכל ישראל
הכבד אוסרת ואינה נאסרת מפני שהיא כו' . משנה
הביא לו ההשנה כמו שפוצה לבסוף דבסתמא גם
בפרק חולין (שבת דף ק"ח) גבי עהידה תורה
שחתער תחלה יש לומר דגם בתחלה היה יודע
כמושלם דפליגי בה תנאי בסמוך והיה מסופק
אבי דלמיסר נפשה לא קמבעיא ליה דלינה נאסרת
לי למה אין פשוט לך מתוך ארחה משנה עלמה
שחתה למד ממנה שאינה נאסרת אפילו בשליקה
אסרת חבירתה :

רבינו גרשום
אין ב"ד שלמטה מחורין
עליה . כלומר ווי פתן
שברה בצידה לפען
יאריכו : דלמא התם
בכבדא דאיסורא . לרב
ספרא לא מייירי באינה
נאסרת אלא חבי
קאמר ליה לר' יודא
דלמא מה דאמר אסרת
בכבדא דאיסורא
ומשום שמעניית :

צ"ל ושלטי

כל הבשר פרק שמיני חולין

מליח אינו כרותה. והא דהניח (למן דף קיג.) דטמא מליח וטואר
תפל אסור היינו דגים לרפו קרמייהו: **אמר** אביי
האי היתרא בלע כו'. לא ר"ל מאוס להוי נטון טעם בר נטון
טעם כמו דגים שעלו בקערה דלביי לטעמיה דחשיב ליה חד טעמא
מאוס חרופיה לנטון ואת"ג דלקמן
אמר אביי חליבא דרב כהנא קאמר
לה: **ור"ל** הוא שאני התם דנפיס
מריה. כלומר מלאן אין להוכיח אבל
הוא בפירות חמרה כדמוכח בסמוך:
אבא בר אבא. אבנה דשמואל הוא
כדלמרינן בפרק מי שמתו
(ברכות דף קיז): **ברבי** חייל בר
אבא ס"ל. אין הלכה כן אלא כדפסקין
בפרק כילד מברכין (פס דף מא):

ע"י מהר"ם
עו א ב מ"י ס"ז מה"ל
מאלות אסורות
ה"ל כן סמך לנאין ק"ל
עושי"י ק"ל סמך י'
סמך פ' י

עוד ב מ"י ס"ס מה"ל
סמך ס"ס עושי"י ד'
ס"י סמך ט"ז

ע"פ ד מ"י ס"ד מה"ל
ברכות ס"ל ו ע"פ
סמך ט"ז ס"ו טע"ה
א"ר ס"י קע"ה סמך פ' י

פ ה מ"י וסמך ס"ס
טע"ה ס"ח ס"י
קע"ה סמך פ' י

פ"א ו מ"י פ"ט מה"ל
מאלות אסורות
ה"ל כן סמך לנאין ק"ל
עושי"י ק"ל סמך ט"ז
סמך פ' י

פ"ב ו מ"י ס"ג מה"ל
סמך ט"ז עושי"י ד'
ס"י ו סמך פ' י

הלכתא דגים שעלו בקערה.

של בשר מותר לאוכלן
בכותח אם הקערה והדגים נוגעין לא
חליטדין לפסוק דליכא מאן דפליג
אלא כשהאחד מהן רותח דבין עלאה
גבר בין תחתה גבר קליפה מיהא בני
כדלמרינן בפ' כילד לולין (פסחים דף ע"ג.)
אדמיקר ליה בלע. בשם רש"י (ב פ' י'
ריב"ז) וחתנו דוקא עלו שרו אבל נכשלו
אסור דכח טעמא חשיב וכן מעשה
לפניו דבגדים שנתכשרו בקערה של
חלב ואסר לעשות מהם מולייתא של
בשר ויש להביא ראיה לדבריו מלגון
שחבכו בסכין דאסור לאוכלו בכותח
מסוס דלגב חורפיה בלע טפי וחשיב
כח טעמא ונהבשלו לא גרע מלגון
ומיהו לפירוט לשון אחר שפ"י בקונט'
דטעמא דאסור מאוס ששהו קרום
על הסכין ואינו ניכר והוי טעם ראשון
בלגון און רחיה מסוס ומתוך לשון הקונט'
משמע דאין חלוק בין עלו לנתכשלו
לעיל גבי טון טעם בר נטון טעם
פירש בקונטרס דלם היו מבושלים
עם בשר ממש או לאוכל חלב
בקערה מודה שמואל דאסור הוא
נטון טעם ראשון משמע מתוך
פירושו מבושלים עם בשר הוא
דאסור אבל מבושלים עם הקערה הוא
והא

שיטה מקובצת

[ח] סכין ששטח בה
ג"ב ע"י חוס' לעיל דף
ד' ע"ב: [ז] ס"י ריב"ן
חתנו. ג"ב ע"י חוס'
זבחים דף צ"ו ע"א:

[ד"ג הניא]

הגהות הב"ח

(ה) ג"ב אמרי לה בני
סמך וכו' לא בני הנהגה:
(ב) שם דליכא לי מדי
דלא כתיבא:

[קדושין מדי:]

[פ"ז יג:]

ברכות ט"ז ע"ה

שפיד כבדא עילוי בשרא אמר כמה יהיר האי
מרבנן אימר דאמור רבנן דיעבד לבתחלה
מי אמור ואי איבא בי דוגי בשרא עילוי
כבדא נמי אסיר וכו"ש מרמא דבשרא דמא
דבשרא שכן דמא דכבדא קפי אמר רב
נחמן אמר שמואל (ט) "סכין ששחט בה אסור
לחתוך בה רותח" *צונן אמרי לה (ו) ביעיא
הדחה ואמרי לה לא ביעיא הדחה אמר רב
יהודה אמר שמואל 'קערה שמלח בה בשר
אסור לאכול בה רותח ושמואל למעמיה
*דאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח וכבוש
הרי הוא כמבושל כי אתא רבין א"ר יוחנן
מליח אינו כרותח וכבוש אינו כמבושל
אמר אביי הא דרבין ליתא דההיא פינבא
דהוה בי ר' אמי דמלח ביה בשרא ותבריה
מבדי רבי אמי תלמיד דר' יוחנן הוה מאי
טעמא תבריה לאר משום דשמיעא ליה
מיניה דר' יוחנן דאמר מליח הרי הוא כרותח
*יתביב רב כהנא אחוה דרב יהודה קמיה
דרב הונא ויתביב וקאמר קערה שמלח בה
בשר אסור לאכול בה רותח וצנן שחבכו
בסכין מותר לאכול בכותח מאי טעמא
אמר אביי האי היתרא בלע והאי איסורא
בלע א"ל רבא כי בלע היתרא מאי הוי סוף
סוף האי היתרא דאחי לידי איסורא הוא
דאיסורא קאכיל אלא אמר רבא האי אפשר
למעמיה והאי לא אפשר למעמיה א"ל
רב פפא לרבא ולישמעיה קפילא ארמאה
מי לא *תנן *קדרה שביישל בה בשר לא
יבשל בה חלב ואם בשל בנותן טעם בשל
בה תרומה לא יבשל בה חולין ואם בשל
בנותן טעם ואמרינן *בשלמא תרומה טעים
לה כהן אלא בשר בחלב מאן טעים דה
*ואמר לן לישמעיה קפילא ה"ל לישמעיה
קפילא ה"ל כי קאמינא דליכא קפילא:
איחמר דגים שעלו בקערה
רב אמר אסור לאכול בכותח ושמואל אמר מותר לאכול בכותח רב אמר
אסור נותן טעם הוא ושמואל אמר מותר נותן טעם בר נ"ש הוא והא דרב *לאו
בפירוש איחמר אלא מכללא איחמר דרב איקלע לבי רב שימי בר חיאי בר
בריה חש בעיניו עבדו ליה שייפא בצעא בחר הכי רמו ליה בשולא בגווה
טעים ליה טעמא דשייפא אמר יהיב טעמא כולי האי ולא היא שאני התם
דנפיש מדרה טפי רבי אלעזר הוה קאים קמיה דמר שמואל אייתרו לקמיה
דגים שעלו בקערה וקא אכיל בכותח יהיב ליה ולא אבל א"ל *לרבך יהיבי
ליה ואכל ואת לא אכלת אתא לקמיה דרב א"ל הדר ביה מר משמעתיא א"ל
*תם ליה לורעיה דאבא בר אבא דליסי לי מידי (ג) ולא סבירא לי רב הונא
ורב חיאי בר אשי הווי יתיבי חד בהאי גיסא דמברא דסורא וחד בהאי גיסא
דמברא למר אייתו ליה דגים שעלו בקערה ואכל בכותח למר אייתו ליה
תאנים וענבים בתוך הסעודה ואכל ולא בריך מר א"ל לחבריה *יתמא
עבד רבך הכי ומר א"ל לחבריה יחמא עבד רבך הכי מר א"ל לחבריה
אנא כשמואל סבירא לי ומר א"ל לחבריה אנא כר' חיאי סבירא לי *רתני
ר' חיאי "פת פומרת כל מיני מאכל "ויין פומר כל מיני משקין אמר
חוקיה משום אביי הלכתא דגים שעלו בקערה מותר לאוכלן בכותח
'צנן שחבכו בסכין שחתך בה בשר אסור לאוכלו בכותח וה"מ צנן

דאגב

בעלמא: **ולא היא**. דגבי סממנים נפיש מוריייהו מרים הס מאד: **קאים קמיה**. משמע לפניו בסעודה: **לרבך**. רב שלמדת ממנו שאסור:
אכל בר אכל. אבנה דשמואל הוא וחסדי גדול היה: **דליסי לי מידי דלא כתיבי לי**. לא היו דברים מעולם: **בהך גיסא דמברא דסורא**. שהיה
הנהר מפסיקן: **תאנים וענבים**. לא אהו לליפון וקיימא לן (ברכות דף מא): דכריס הכאים לחחר סעודה כלומר הרגילים לבא לחחר
סעודה טעונין ברכה בין לפנייהם ובין לחתריהם אפילו הביצין בתוך הסעודה דכיון דליפון ליתפון אין הפת פוטרתן: **יתמא**. בלא דעת:

שפיד. טון בשפור ולא היה חש למה שהכבד יהיה עליון: **בי דוגי**.
שטחניו כלי לקבל השומן כדרך שאנו עושין לאוויין והוא נקרא
בי דוגי בלשון ארמי: **בשרא עילוי כבדא נמי אסור**. לפי שם
הכבד נטוף לתוך הבי דוגי וגמלא אכולו: **ומ"ש מדמא דבשרא**.
וערי דף סך הבשר כשאיין סוף כב
זכר השומן והוא אורכין אסור:
ומשני דמא דבשרא ספן. יורד לשלוי
הכלי והשומן קף למעלה ומניחין לתוך
הכלי מרחה אלמונית שכלולים: **קפי**.
קף למעלה כמו (מלכים ב ו) ויף
הברזל ומתגרמניו וקפא פרוצא.
והלכות כחל כבד למדנו למעלה ללוי
בעי קריעה שתי וערב ולא לא קרשו
מוכר לבישול קמח דרב דהא תניא
כוותיה ולקדרה קורשו שתי וערב
ועמו בביטל: **סכין ששחט בה**. איידי
דבית השחוטת רותח בולע הסכין
מן הדם ואסור לחתוך בה רותח
מפני שחור ופולט בו: **צונן**. ולא
חתך בה נטון: **בעי הדחה**. ההוא
נטון: **קערה שמלח בה בשר אסור**
לאכול בה דבר רותח. לפי שנבלע
בה הדם ונטון טעם ראשון הוא
כאיסור גמור: **הא דרבין**. לחמד
רבי יוחנן מיקל ליתא: **דההיא פינבא**
גריסין. קערה של חרס שאין לה
תקנה בהעולה: **מכדי רבי אמי**
תלמיד דר' יוחנן כו'. אביי מסיק ליה
למילתיה: **ולגון שחבכו בסכין**. ר"ל
דאגב חורפיה לנטון איג"כ בלע"ו
הוא בולע משמנונית הסכין הקרום
עליו והוי האי לטון כתיבת טעם
ראשון שהרי בלע איסור ממש והוי
כבשר: **מוחר לאכלו**. לאוהו לטון בכותח
שש בו נסובי דחלבא כדמפרש
טעמא דכיון שבלע מן השמנונית
דהיתרא בלע: **והאי איסורא בלע**.
קערה בלעלה: **סוף סוף האי**
היתרא לידי אסורא אחי. כשנותני
בכותח: **האי**. לטון אפשר לו לישראל
לטעמו קודם ששחט בכותח והאי
מוחר דקאמר כיון שטעמו בתחלה
ולא היה בו טעם שמנונית: **והאי**.
דס הקערה: **לא אפשר למעמיה**.
לפי שאסור הוא הלך אין לו תקנה
נחתה: **קפילא**. נחתה עובד
כוכבים: **כי קאמינא**. דאסור לאכול
בה רותח דליכא קפילא: **דגים**
שעלו בקערה. מן הלל כשהיו רותחין
נתנן לתוך הקערה שאלו בה בשר:
אסור לאוכלו בכותח. לפי שהכבד
נטון טעם טעם: **נותן טעם בר**
נותן טעם הוא. אם היו מבושלים
עם בשר ממש היה אסור לאוכלן
בכותח אי נמי מודה שמואל שאסור
לאכול חלב רותח בקערה דנותן טעם
ראשון הוי ככשר גמור אבל קערה זו
היא עלמה אינה בשר אלא על ידי
נטון טעם ואינה ככשר: **שייפא**.
משיחה מסממנים: **בלעא**. קערה:
רמו צישולא. בלוית קערה לחחר
זמן: **אמר יביי טעמא**. בקערה:
פולי האי. שחזר ונטון טעם צבישול
ומאן דשמע סבר דאית ליה לרב
כתיבת טעם בר כתיבת טעם נמי

[ע"י חוס' לעיל ת ד"ס
והכפא וכו' שהשוו
אפשרי דהכל]

סממנים עו. לעיל א:
[למן קיג. קיג.]

[כרז אלסם איחא יתיב
רב כהנא וקאמר קערה
וכו' אכל ככ"ש איחא
יתיב רב כהנא אחוריה
דרב יהודה ויתבי ר'י
קפיה דר"ח וקאמר]

[חוספתא דתמונת פת'
לעיל א. זכמים א']

[לעיל א.]

ז"ל ואסרת

[ברכות ט. ז'ג:]

[ע"י כספר גלגל שנת]

רבינו גרשום

אסור לחתוך בה רותח:
ואי איבא בי דוגי. בלי
שמישין תחת השפור
לקבל בו השומן אסור
מפני דמא דכבדא:
וה"ש מרמא דבשרא.
כלומר שמישין כלי
תחת הבשר לקבל בו
את השומן. דמא דבשרא
שכן ולא מתערב בהדי
שומן אלא שכן לחתך
לאכול בה רותח. כלומר

אסור לחתוך בה רותח:
ואי איבא בי דוגי. בלי
שמישין תחת השפור
לקבל בו השומן אסור
מפני דמא דכבדא:
וה"ש מרמא דבשרא.
כלומר שמישין כלי
תחת הבשר לקבל בו
את השומן. דמא דבשרא
שכן ולא מתערב בהדי
שומן אלא שכן לחתך
לאכול בה רותח. כלומר

כל הבשר פרק שמיני חולין

קרב

עין משפט
נר מצוה

פב א ב מיי' פ'ט מ'ג
מלכות
כ"ג כד עוש' י"ד ט'
ז ע'פ' ה :

פד ג מיי' (ס) ע"ט
כ"מ עוש' ט' ט'
טע'פ' א :

פז ד מיי' (ס) ע"ט
כ"מ עוש' ט' ט'
טע'פ' א :

פח ה מיי' (ס) ע"ט
כ"מ עוש' ט' ט'
טע'פ' א :

פח ה מיי' (ס) ע"ט
כ"מ עוש' ט' ט'
טע'פ' א :

פז ח מיי' פ"ו ט' ט'
ט' ט' ט'
טע'פ' א :

צ ל מיי' ט' ט' ט'
טע'פ' ט' ט' ט' :

והא דאמרינן פרק כל שעה (פסחים דף יג:) אין עשין התנור באלוהי
ואם עש כל הפת שאורה עד שיוסק התנור ולא כגי בקטח אין ראהו
משם דתבשיל אסור מדלא חשיב ליה בקטוח נותן טעם בר נותן
טעם דאומר ר"ת דאי אפשר לתנור להתקנה יעד שכדרכך כי

קישות. מתוקה היא ואינו נבלע בחסוה אלא השמנונית קף ועומד
על מקום התחך הלכך גריר לבי פסקיה לתקום מתך גורר מעט
בסכין וחילי אף בסיחה הלכך דגים שעלו בקערה מותר לאוכלן
בזכות כדלמך דיון נותן טעם הבא מן הממש אלא נותן טעם הבא
מנותן טעם דסחם קערה עשין עשין מתקוין

דאגב חורפיה בלע *אבל קישות גריר לבי
פסקיה ואביל יקולחי דליפתא שרי דסילקא
אסירי ואי פתך בהו דליפתא שפיר דמי
בעא מיניה רב דימי מרב נחמן מהו לאנורחי
כדא דמלחא גבי כדא דכמכא אמר ליה
*אסור דחלא מאי אמר ליה ישרי ומאי שנא
*לכי תיכול עלה כורא דמלחא מאי מעמא
האי איתיה איסורא בעיניה והאי ליתיה
איסורא בעיניה *ההוא בר גזולא דנפל לכדא
דכמכא שרייה רב רב חנינא בריה דרבא
מפשוניא אמר רבא מאן הכים למישרי כי
האי גזונא אי לאו רב חנינא בריה דרבא
מפשוניא קסבר *כי אמר שמואל מליח
דרי הוא ברווחא הני מילי היכא דאינו נאכל
מחמת מלחו אבל האי בותחא דרי נאכל
מחמת מלחו והני מילי *חי אבל צלי בעי
קליפה *ואי אית ביה פילי כוליה אסור ואי
מתבל בתבלין כוליה אסור אמר רב נחמן
אמר שמואל כבר שחתך עליה בשר אסור
לאכלה והני מילי דאסמיק והני מילי דאבריה
והני מילי דאסמכיה אבל קלישתא לית לן בה
שמואל שרי ליה לבלבדיה רב הונא דריב ליה
לשמעיה מה נפשך אי שרי לכולי עלמא
שרי אי אסור לבדאי עלמא אסור שאני רב
הונא דאנינא דעתיה רבא *אביל ליה וקרי
ליה חמר בשר אמר רב נחמן אמר שמואל
*אי מניחין כלי תחת בשר עד שיכלה כל
מראה אדמומיה שבו מנא ירעינן מר זוטרא
משמיה דרב פפא אמר משתעלה חמרתו
עילאה לא מנא אלא אמר רב אשי לית ליה
תקנתא אלא משרא ביה חרתיה גללי מלחא
ובמשיפיה

אזכר קישות גריר ליה
לפסקיה . כלומר גריר
קישות בפסקי חתך
ואח"כ מותר לאוכלה
במחמת : קליפה דליפתא
שרי . כלומר סכין
שחתך בה בשר אסור
בה קליפתא דליפתא דאין בה
הורפה כל כך ולא בלע
אבל דסילקא לא בלע
ואי פתך בהו דליפתא
כי . כלומר סכין
שחתך בה בשר
וקדם שנחתך סילק
חתך בו דליפתא דאין
שוריה בו סיסם בשר
בפסקיה חתך דליפתא
אחרי כן שרי למפסקיה
במחמת :
מזה לאנורחי כדא דמלחא .
כלומר מלחא שמתחין
בשר מהו לאנורחי
גבי כדא דכמכא . כלומר
מכמא עשוי רחא מחבב
ואיננה ליה מן חיישינן
אי נפרד בני כדא דכמכא
דלמא נפל (מחמת) מניחין
במלחא ומלחא בו בשר
ובלע חבשר חלב שבמלח
דחלא מאי . כלומר חלא
שחולטין בו בשר : והאי
אית ליה איסורא בעיניה .
שחתך במלח [איתא]
איסורא בעיניה אבל
בחלא ליתא איסורא
בעיניה דגיסם בחלא :
דהוא בר יונה לא היה
לכדא דכמכא . והאי נפל
אל צלי ולא מבושיל
אבל מליח ויה : והני
מילי דאינו נאכל מחמת
מלחו . כלומר דמלח
יהוה מאי דאין כל מהם
יכול לאוכלו מפני מלח
שבו : אבל האי נאכל
מחמת מלחו . כלומר
האי בר יונה לא היה
מליח ביחור ולא בלע חיי
והני מילי דאין צלי
בעי קליפה . כלומר
דמחמת דליפתא בלע :
אי מתבל בתבלין ליתיה
אסור . כלומר דמחמת
תבלין בלע : והאי מילי
בחלא ליתא איסורא
בעיניה דגיסם בחלא :
דמחמת באווח מקום
ונפרד חתך והני מילי
דאבריה . כלומר שרדם
נקבה ליתיה : והני מילי
קלישתא אבל סמיתא
לא . כלומר אם אית
קליפה ודאי חתך והני

שכח ד' לשל י"ג
[עיונין לו.]

[פסחים עו.]

[לשל לו: קלי: לתן ק"ג.
פסחים עו.]

רבינו גרשום

אבל קישות גריר ליה
לפסקיה . כלומר גריר
קישות בפסקי חתך
ואח"כ מותר לאוכלה
במחמת : קליפה דליפתא
שרי . כלומר סכין
שחתך בה בשר אסור
בה קליפתא דליפתא דאין בה
הורפה כל כך ולא בלע
אבל דסילקא לא בלע
ואי פתך בהו דליפתא
כי . כלומר סכין
שחתך בה בשר
וקדם שנחתך סילק
חתך בו דליפתא דאין
שוריה בו סיסם בשר
בפסקיה חתך דליפתא
אחרי כן שרי למפסקיה
במחמת :
מזה לאנורחי כדא דמלחא .
כלומר מלחא שמתחין
בשר מהו לאנורחי
גבי כדא דכמכא . כלומר
מכמא עשוי רחא מחבב
ואיננה ליה מן חיישינן
אי נפרד בני כדא דכמכא
דלמא נפל (מחמת) מניחין
במלחא ומלחא בו בשר
ובלע חבשר חלב שבמלח
דחלא מאי . כלומר חלא
שחולטין בו בשר : והאי
אית ליה איסורא בעיניה .
שחתך במלח [איתא]
איסורא בעיניה אבל
בחלא ליתא איסורא
בעיניה דגיסם בחלא :
דהוא בר יונה לא היה
לכדא דכמכא . והאי נפל
אל צלי ולא מבושיל
אבל מליח ויה : והני
מילי דאינו נאכל מחמת
מלחו . כלומר דמלח
יהוה מאי דאין כל מהם
יכול לאוכלו מפני מלח
שבו : אבל האי נאכל
מחמת מלחו . כלומר
האי בר יונה לא היה
מליח ביחור ולא בלע חיי
והני מילי דאין צלי
בעי קליפה . כלומר
דמחמת דליפתא בלע :
אי מתבל בתבלין ליתיה
אסור . כלומר דמחמת
תבלין בלע : והאי מילי
בחלא ליתא איסורא
בעיניה דגיסם בחלא :
דמחמת באווח מקום
ונפרד חתך והני מילי
דאבריה . כלומר שרדם
נקבה ליתיה : והני מילי
קלישתא אבל סמיתא
לא . כלומר אם אית
קליפה ודאי חתך והני

הנהגות הב"ב
(6) רש"י ד"ה קישות
וכו' אבל סכין צלי
ואח"כ מתקין (3) חתך
ד"ה אכל וכו' ט"ק
שנעלם : (4) ד"ה פ"י
וכו' בקיפין דכדרי וכוותה

אחור שהוא צן ויזומו מותר : **אגב** חורפיה בלע . יש לומר שלא
לחודך שומין כרישין ובלים בסכין חולבס משום דחרישי קובב
והיכא דחתך ונתנן בקדרה מלאה מים דתחתו מותר בששים לבלע
טעם הבלוט בירק (3) ונפלט מן הסכין אבל תחבו בסכין של עובר
כוכבים נעשה הירק כולו נבלה ויריך ששים לבלע הירק ויריך עיון
אם הסכין מוקיט ואין צן ויזומו אי חורפה דיריה מחליא לשבם
כדלמך גבי חרפיה פרק אין מועדין (ע"ז דף נט.) : **אסור** . אין
בדור לאנורחי כדא דמלחא בדידי כדא דכמכא א"ל אסור . אין
לחבור מטעם זה להניח בחבזה אחת כד של בשר אלא כד של
חלב דהתם נזכר יפה שלא יפול מזה על זה אבל הבא לא מסקינן
אדעתיהו לומר שלא יפול מן הכותח במלח ולא יעד ומלח ממנו
בשר וכו' חלא כי דרך לתת חומץ דתבשיל וחישינן שמא יפול מן
הכותח לתוכו ויחזור ויפול לתוך התבשיל : **ר"ל** מילי דלאכל
מחמת מלחו . הר"ר יעקב ישראל התייר פעם אחת גיגית מלאה בשר
שנמלחה יפה עם חמיתס נבלה ואמר דלא חשיב אינו נאכל מחמת
מלחו אלא נמלח כעין עבוד דחייב משום מעבד ומוקי לא דבשר
האי מאן דמלח בשרא כדלמך מרוב מלח שבו עד ששוריה ומיזומו במים כעין בשר

לכותה היה למח לבלוע וצולע : **אגב** חורפה בלע . יש לומר שלא
לחודך שומין כרישין ובלים בסכין חולבס משום דחרישי קובב
והיכא דחתך ונתנן בקדרה מלאה מים דתחתו מותר בששים לבלע
טעם הבלוט בירק (3) ונפלט מן הסכין אבל תחבו בסכין של עובר
כוכבים נעשה הירק כולו נבלה ויריך ששים לבלע הירק ויריך עיון
אם הסכין מוקיט ואין צן ויזומו אי חורפה דיריה מחליא לשבם
כדלמך גבי חרפיה פרק אין מועדין (ע"ז דף נט.) : **אסור** . אין
בדור לאנורחי כדא דמלחא בדידי כדא דכמכא א"ל אסור . אין
לחבור מטעם זה להניח בחבזה אחת כד של בשר אלא כד של
חלב דהתם נזכר יפה שלא יפול מזה על זה אבל הבא לא מסקינן
אדעתיהו לומר שלא יפול מן הכותח במלח ולא יעד ומלח ממנו
בשר וכו' חלא כי דרך לתת חומץ דתבשיל וחישינן שמא יפול מן
הכותח לתוכו ויחזור ויפול לתוך התבשיל : **ר"ל** מילי דלאכל
מחמת מלחו . הר"ר יעקב ישראל התייר פעם אחת גיגית מלאה בשר
שנמלחה יפה עם חמיתס נבלה ואמר דלא חשיב אינו נאכל מחמת
מלחו אלא נמלח כעין עבוד דחייב משום מעבד ומוקי לא דבשר
האי מאן דמלח בשרא כדלמך מרוב מלח שבו עד ששוריה ומיזומו במים כעין בשר

לכותה היה למח לבלוע וצולע : **אגב** חורפה בלע . יש לומר שלא
לחודך שומין כרישין ובלים בסכין חולבס משום דחרישי קובב
והיכא דחתך ונתנן בקדרה מלאה מים דתחתו מותר בששים לבלע
טעם הבלוט בירק (3) ונפלט מן הסכין אבל תחבו בסכין של עובר
כוכבים נעשה הירק כולו נבלה ויריך ששים לבלע הירק ויריך עיון
אם הסכין מוקיט ואין צן ויזומו אי חורפה דיריה מחליא לשבם
כדלמך גבי חרפיה פרק אין מועדין (ע"ז דף נט.) : **אסור** . אין
בדור לאנורחי כדא דמלחא בדידי כדא דכמכא א"ל אסור . אין
לחבור מטעם זה להניח בחבזה אחת כד של בשר אלא כד של
חלב דהתם נזכר יפה שלא יפול מזה על זה אבל הבא לא מסקינן
אדעתיהו לומר שלא יפול מן הכותח במלח ולא יעד ומלח ממנו
בשר וכו' חלא כי דרך לתת חומץ דתבשיל וחישינן שמא יפול מן
הכותח לתוכו ויחזור ויפול לתוך התבשיל : **ר"ל** מילי דלאכל
מחמת מלחו . הר"ר יעקב ישראל התייר פעם אחת גיגית מלאה בשר
שנמלחה יפה עם חמיתס נבלה ואמר דלא חשיב אינו נאכל מחמת
מלחו אלא נמלח כעין עבוד דחייב משום מעבד ומוקי לא דבשר
האי מאן דמלח בשרא כדלמך מרוב מלח שבו עד ששוריה ומיזומו במים כעין בשר

הנהגות מהר"ב
רנשבורג
[א] חתך ד"ה (ממזו)
קודם הלכה וכו'
מותר ע"כ . ר"ב ע"י
מחמת מלחו וכו'
עבודת הנרשטו סו'
קפ"ו ודוק :

[עני' חתך לעיל יד . ד"ה
ונסבין וכו' ממזו כה .
ד"ה דם וכו' פסחים
עד . ד"ה חתך מוליחא]

דגים

כלל החתם ושם איסורו בכל אגב מביחא (ח) שעבר החתם קילפו מלמעלה והשאר פותר : שמואל שרי ליה לבלע . כלומר רואי ל"כ ע"י אבל הוא לא
יכול למפליח : אין מניחין כל תחת בשר . כלומר תחת השערב בשעת צלייה : ששעילה המרור . כלומר שמתחילה הרשין לייב"ח חתמי מפני שפטו : דלמא תחא מיפוי עילאה לא סמיך . כלומר תחת דבקרוב לאור
נבלה לא צריכו וכו' אדמשתט שבו אלא עלותיה תחבה שאינה קרובה לאור כל כך אישי עדיין לא כלל אדמומיה שבו : אלא אמר רב אשי לית ליה תקנתא . כלומר אין בו תקנה לשומן שמתבלין תחת השערב עד שיוצק בו
בבלי מעט מלח שישבון הדם שבו לספח מן השומן : ובהר דבי שפי ליה : כלומר אחר שיריה הדם לספח מן השומן ירדקט מכלי אל כלי השומן וישאר הדם בכלי ומה שיריק מכלי אל כלי הוא מותר דרואי אין בו דם :

(א) נבלה ד"ל כדלמך לא עבר בכל החתם וקילפו וכו' .